

Et sovseplet slip, et grydelåg af jern og en tapetserhammer med brækket skaft. Dette var de tre mest opsigtsvækkende fund, Solnapolitiets tekniker gjorde ved sin indledende undersøgelse af gerningsstedet. At det med stor sandsynlighed var de genstande, der var blevet anvendt til at tage livet af ofret, behøvede man ikke at være kriminaltekniker for at indse. Det var nok, hvis man havde øjne i hovedet og en mave, der var stærk nok til, at man kunne at se efter.

Hvad tapetserhammeren med det brækkede skaft angik, skulle det for øvrigt snart vise sig – med om muligt endnu større sandsynlighed – at man havde taget fejl, og at den i hvert fald ikke var blevet brugt, da gerningsmanden gjorde kål på ofret.

Mens teknikerne syslede med deres, havde efterforskerne klaret de selvfølgeligheder, der påhvilede dem. Man havde ringet på hos naboerne og andre i nærheden, forhørt sig om ofret og eventuelle iagttagelser, der kunne have tilknytning til gerningen. En af dem, en civilansat kvinde, for det var som regel den slags, der tog sig af den del, havde sat sig ved sin computer og fundet det frem, der kunne skaffes ad den vej.

Ganske hurtigt havde de da også fundet den sørgelige historie om det mest almindelige mordoffer i svensk kriminalhistorie gennem de et hundred og halvtreds år, hvor man havde ført statistik over den slags. Sandsynligvis betydelig længere for øvrigt, eftersom de domsbøger, som man havde ført siden den tidlige middelalder, på netop dette punkt tegnede samme billede som industrisamfundets retsstatistik. Det klassiske svenske mordoffer gennem de sidste tusind år, om man vil. Eller med dagens sprogbrug: en enlig, midaldrende mand, socialt marginaliseret, med alvorlige alkoholproblemer.

“Altså en ganske almindelig drukkenbolt,” som Solnapolitiets forundersøgelingsleder, kriminalkommissær Evert Bäckström,

beskrev den afdøde, da han efter det indledende møde med efterforskningsholdet forklarede sagen for sin øverste chef.

Skønt naboernes forklaringer og uddragene af diverse registre var mere end rigeligt, havde de to teknikere afleveret yderligere stærke kriminaltekniske argumenter, der pegede i samme retning.

“Et typisk drukkermord, hvis du spørger mig, Bäckström,” som den ældste af dem, Peter Niemi, opsummerede sagen, da han ved det samme indledende møde redegjorde for sit og kollegaens syn på det hele.

Såvel slipset som grydelåget og tapetserhammeren tilhørte ofret og havde befundet sig i lejligheden, før problemerne begyndte. For slipsets vedkommende var det endvidere så enkelt, at det sad om halsen på ofret. Under skjortekraven, som moden fore-skriver, men i netop dette tilfælde strammet en halv centimeter ekstra og for en sikkerheds skyld bundet under strubehovedet med en almindelig kællingeknude.

I samme lejlighed havde to personer, hvoraf den ene efter fingeraftryk-kene at dømme var identisk med ofret, tilbragt timerne inden mordet med at æde og drikke sammen. Tomme sprutflasker og guldøl, glas der var blevet drukket øl og vodka af, madrester på to tallerkener på bordet i dagligstuen, der sammen med de tilsvarende madrester i det lille køkken talte for, at ofrets sidste måltid havde bestået af den svenske klassiker stegt flæsk med brune bønner. De sidste for øvrigt færdiglavede og – efter plasticemballagen i skraldeposen at dømme – indkøbt samme dag i et nærliggende supermarked. Derefter, inden serveringen, opvarmet i den jerngryde, hvis låg gerningsmanden senere på aftenen gentagne gange havde slået sin vært i hovedet med.

Også retsmedicineren var nået til lignende konklusioner. Disse havde han meddelt den tekniker, der havde været med ved obduktionen, eftersom han var optaget af vigtigere ting, da politiets efterforskningshold skulle holde møde. Der ville godt nok

gå et par uger før hans skriftlige og definitive udtalelse forelå, men hvad det præliminære og mundtlige angik, havde det været tilstrækkeligt med de sædvanlige snit og et trænet øje.

“En almindelig drukmås, som I politifolk jo kalder sådan nogle som vores stakkels offer,” forklarede retsmedicineren, der i et selskab som dette ligefrem var en dannet mand, der forventedes at vare sit sprog.

Alt dette lagt sammen – naboernes forklaringer, de sørgelige registreringer om ofrets person, fundene på gerningsstedet, retsmedicinerens iagttagelser – udgjorde en udtømmende forklaring på det, som politiet først og fremmest behøvede at vide. To drukkenbolte, der havde kendt hinanden et stykke tid, som var mødtes for at spise lidt og drikke desto mere, og som derefter var kommet op at skændes om en af alle de menneskelige meningsløsheder, der udgjorde deres private og fælles historie. Og hvor den ene havde afsluttet sammenkomsten med at slå den anden ihjel.

Mere indviklet var det altså ikke. Man havde de bedste forhåbninger om at finde gerningsmanden blandt ofrets nærmeste bekendtskabskreds af ligesindede, og man var allerede begyndt at lede mellem dem. Mord som dette opklarede man i ni ud af ti tilfælde, og anklageren havde som regel papirerne på sit skrivebord, inden der var gået mere end en måned.

Altså en ren rutinesag og ingen af de politifolk fra Solna, der deltog i det indledende møde havde så meget som overvejet at indkalde særlig ekspertise som for eksempel Rigskriminalpolitiet's gerningsmandsprofilgruppe eller måske ligefrem Rigspoliti-ledelsens egen professor i kriminologi, der for øvrigt kun boede et kort stykke fra ofret.

Der var da heller ingen af eksperterne, der havde henvendt sig på eget initiativ, hvilket i hvert fald var udmærket, eftersom de helt sikkert ville have skrevet rapporter om, at det forholdt sig præcist, som alle vidste i forvejen. Nu slap de i hvert fald for at stå der med røven bar og de videnskabelige bukser hængende nede om hælene.

Med facit i hånden skulle det nemlig vise sig, at alt det herover beskrevne – det som på baggrund af den samlede kriminologiske forskning, den rutinerede politimæssige erfaring og den sædvanlige fingerspidsfølelse, som alle politifolk efterhånden anskaffer sig – var helt og holdent forkert.

“Lad mig høre hovedpunkterne, Bäckström,” sagde Bäckströms øverste chef, politimesteren i Västerorts politikreds, Anna Holt, da Bäckström dagen efter mordet fremlagde sagen for hende.

“En almindelig drukkenbolt, simpelthen,” sagde Bäckström og nikkede tungt.

“Okay, du får fem minutter,” sukkede Holt, der havde flere sager på dagens program og i hvert fald én, der vejede betydeligt tungere end Bäckströms.

Torsdag den 15. maj var solen stået op over Hasselstigen 1 i Solna allerede klokken tyve minutter over tre om morgenen. Præcis to timer og fyrre minutter før Septimus Akofeli på 25 ankom til samme adresse for at aflevere morgenavisen.

Septimus Akofeli var egentlig cykelbud, men i snart et år havde han tjent lidt ekstra ved at gå med morgenaviser i nogle kvarterer omkring Råsundavägen, blandt andet til huset på Hasselstigen 1. Desuden var han flygtning fra det sydlige Somalia og kom fra en lille by, der lå kun en halv dagsmarch fra grænsen til Kenya. Han var kommet til sit nye fædreland samme dag, som han fyldte 13 år, og grunden til, at han var havnet i Sverige og ikke et andet sted, var, at hans moster, morbror og et antal kusiner var flyttet dertil fem år tidligere, og at alle hans andre slægtninge var døde. Eller myrdede, om man vil, for det var kun et fåtal af dem, der var døde af andre årsager.

Septimus Akofeli var ingen almindelig somalisk flygtning, der var kommet hertil på lykke og fromme. Han havde nære slægtninge, der kunne tage sig af ham, og der var stærke humanitære grunde til at slippe ham ind. Alt syntes også at være gået godt. Eller i hvert fald så godt, som man havde lov at forvente, når det drejede sig om sådan en som ham.

Septimus Akofeli havde klaret både den svenske grundskole og det svenske gymnasium med pæne og endog gode karakterer i de fleste fag. Bagefter havde han studeret ved Stockholms Universitet i tre år. Taget bifagseksamen i sprog med engelsk som hovedfag. Fået svensk kørekort og var blevet svensk statsborger i en alder af 22. Søgt en lang række jobs og til sidst fået et af dem. Som cykelbud for Miljøbudene – “Budet for dig, der værner om vores jord”. Derefter, så snart de første afbetalinger på hans studielån dumpede ind ad brevsprækken, havde han skaffet sig en ekstraintægt som avisbud. De sidste par år havde

han boet alene i egen lejlighed med et værelse og køkken på Fornbyvägen i Rinkeby.

Septimus Akofeli passede sit eget. Han lå ingen til last. Det korte af det lange var, at han havde klaret sig bedre end de fleste uanset baggrund og langt bedre end næsten alle andre med samme baggrund som han selv.

Septimus Akofeli var ingen almindelig somalisk flygtning. For det første var Septimus et meget usædvanligt somalisk fornavn, og for det andet var han betydelig lysere i huden end sine landsmænd. Det havde sin enkle forklaring, nemlig pastoren i den engelske kirkes afrikamission, Mortimer S. Craigh – S som i Septimus – der havde forbrudt sig mod det sjette bud. Gjort Septimus' mor med barn, havde erkendt sin svære synd, havde fået Vorherres tilgivelse og stort set omgående var vendt tilbage til sin hjemlige flok i den lille by Great Dunsford i Hampshire, for øvrigt beliggende i de mest pastorale omgivelser, der tænkes kan.

Torsdag den 15. maj klokken fem minutter over seks om morgenen havde den 25-årige Septimus Akofeli fundet liget af den myrdede 68-årige Karl Danielsson i entréen til hans lejlighed på første sal i Hasselstigen 1 i Solna. Døren til lejligheden stod på vid gab, og den afdøde lå kun en meter inden for tærskelen. Septimus Akofeli havde lagt det eksemplar af Svenska Dagbladet, som han et øjeblik tidligere havde tænkt sig at stoppe gennem abonnenten Danielssons brevsprække. Havde bøjet sig frem og kigget omhyggeligt på afdøde. Oven i købet klemte forsigtigt i hans stive kinder. Så havde han rystet på hovedet og ringet 112 på sin mobiltelefon.

Klokken seks minutter over seks havde han fået forbindelse med Stockholmspolitiets alarmcentral på Kungsholmen i Stockholm. Vagthavende havde bedt ham vente i telefonen, koblet ham fra, mens han sendte hans alarm ud og omgående fik svar fra en patruljevogn fra Västerort, der befandt sig på Frösundaleden kun nogle hundred meter fra den aktuelle adresse. "Mistanke om mord på Hasselstigen 1 i Solna". Desuden havde den "mandsperson", der havde ringet, lydt "mistænkelig klar og fattet,

hvilket kunne være en fordel at vide, hvis det nu ikke bare var en, der forsøgte at gøre sig morsom på politiets bekostning, men var ansporet af mere "alvorlige forstyrrelser ..."

Hvad vagthavende derimod ikke vidste var, at det forholdt sig meget enklere end som så. At netop Septimus Akofeli var særdeles velegnet til at gøre den slags opdagelser, som han netop havde gjort. Allerede som lille dreng havde han nemlig set flere myrdede og lemlæstede mennesker end næsten alle de andre ni millioner indbyggere i hans nye fædreland.

Septimus Akofeli var lille og slank, 167 centimeter høj med en kropsvægt på femoghalvtreds kilo. Samtidig både velbygget og veltrænet, som man jo naturligt bliver, når man løber op og ned ad trapper et par timer hver morgen og derefter bruger resten af dagen til at flintre rundt på cykel med breve og pakker til ivrigt ventende kunder, som desuden værnede om vor jord og ikke havde nødig at sidde og trille tommelfingre.

Septimus Akofeli så godt ud, med mørk, olivenfarvet hud, klassiske, rene ansigtstræk og en profil, der kunne være hentet fra et maleri på en meget gammel, ægyptisk vase. Hvad der egentlig foregik inde i hovedet på en midaldrende, svensk politimand, der arbejdede som vagthavende ved Stockholmspolitets alarmcentral havde han naturligvis ikke den ringeste anelse om, og sine minder fra barndommen havde han gjort sit bedste for at glemme.

Først havde han gjort, som han havde fået besked på, og ventet i telefonen. Efter et par minutter havde han rystet på hovedet, slukket for den lovede samtale, som politiet åbenbart allerede havde glemt, stillet sin avistaske fra sig og slået sig ned på trappen uden for lejlighedens dør for dog at forblive i huset, som han havde lovet.

Et par minutter senere havde han fået selskab. Først af nogen, der forsigtigt åbnede og lukkede gadedøren. Dernæst sjokkende skridt på trappen. Så kom to betjente i uniform, først en mandlig betjent i 40-årsalderen og lige bag ham en betydelig yngre kvindelig kollega. Den mandlige betjent havde hånden på pistol-skæftet, pegede på ham med venstre arm og hele hånden. Hans

yngre kvindelige kollega, der kom lige i hælene på ham, holdt en allerede udslået fjederknippel af stål i højre hånd.

“Okay,” sagde den mandlige patruljebetjent og nikkede til Akofeli. “Nu gør vi det på denne måde. Først rækker vi hænderne op over hovedet, så vender vi os om med ryggen til os, og så spreder vi benene ...”

Hvem vi, tænkte Septimus Akofeli og gjorde, som han havde fået besked på.

Hasselstigen er en lille sidegade til Råsundavägen på knap to hundred meter og ligger en halv kilometer vest for fodboldstation, lige i nærheden af Svensk Filmindustri's gamle studier i den såkaldte Filmstaden i Råsunda. I vore dage forvandlet til et eksklusivt beboelseskvarter med udelukkende ejerboliger og helt andre beboere end de, der boede på Hasselstigen 1.

Huset på Hasselstigen 1 var bygget i efteråret 1945, et halvt år efter krigen. Naboerne i området plejede at omtale det som huset, Gud eller i hvert fald husejeren havde glemt. Det var en murstensrønne på fem etager med omkring tredive mindre lejligheder på et eller to værelser og køkkenen, godt tres år gammel, og havde i snart lang tid trængt til en renovering af såvel facade, installationer samt så godt som alt derimellem.

Selv lejerne havde set bedre dage. En snes af dem var enlige, og flertallet af dem var pensionister. Desuden var der otte ældre ægtepar, alle pensionister, samt en midaldrende kvinde på 49 år, der boede i en lejlighed på to værelser og køkkenen sammen med en førtidspensioneret søn på 29. Blandt naboerne blev han almindeligvis regnet for lidt mærkelig, men flink, harmløs og oven i købet hjælpsom, når det krævedes, og han havde altid boet hjemme hos sin mor. I den sidste tid havde han til og med boet alene, eftersom moderen havde fået en hjerneblødning og de sidste måneder været indlagt på et rekreativshjem.

Elleve af beboerne abonnerede på morgenavis, seks Dagens Nyheter og fem Svenska Dagbladet, og det var Septimus Akofeli, der det sidste års tid havde sørget for, at de fik den gennem deres brevsprække om morgenen. Punktligt omkring klokken seks hver morgen, og uden at han havde forsømt en eneste levering.

I ejendommen på Hasselstigen boede i alt enogfyrre personer. Eller fyrre, hvis man skal være helt nøjagtig, eftersom en af dem netop var blevet myrdet, og allerede torsdag eftermid-

dag havde politiet i Solna fremskaffet en liste over alle i huset, inklusive ofret.

I tiden mellem opringningen til alarmcentralen og listen over beboerne i huset var der også sket en del. Blandt andet var Solnapolitiets efterforskningsleder, kriminalkommissær Evert Bäckström, ankommet til gerningsstedet allerede tyve minutter i ti om formiddagen. Kun tre og en halv time efter at hans kolleger i "Larmen" havde modtaget opkaldet, hvilket var en ren og skær ekspresudrykning i betragtning af, at det drejede sig om Bäckström.

Også dette havde sin helt private forklaring. Dagen før havde Stockholmspolitiets personalelæge aftvunget ham et løfte om, at han omgående måtte lægge sit liv om, og de medicinske alternativer, han havde remset op – hvis Bäckström så at sige fortsatte med at være Bäckström – havde godt og grundigt skræmt selv denne patient. I hvert fald så meget at Bäckström efter en sober aften og en god nats søvn havde bestemt sig for at spadsere til sit nye arbejde i kriminalpolitiet i Västerorts politikreds.

En Golgatavandring uden ende på godt fire kilometer. Under en ubarmhjertig sol og hele den endeløse strækning fra hans hyggelige lejlighed i Inedalsgatan på Kungsholmen til det store politihovedkvarter på Sundbybergsvägen i Solna. Desuden i en temperatur der trodsede enhver menneskelig beskrivelse og ville have knækket selv en olympisk mester i maraton.

Klokken et kvarter over ni om morgenen torsdag den 15. maj stod solen allerede højt på en blå og skyfri himmel. Selv om det kun var midt i maj, var der allerede seksogtyve grader i skyggen, da Bäckström badet i sin egen sved passerede broen over Karlbergskanalen. Forudseende som han var, havde han, før han forlod sin lejlighed, iført sig tøj til de strabadser, der ventede. Hawaiiskjorte og shorts, sandaler uden strømper og endog en flaske køleskabskold mineralvand, som han havde stoppet i lommen for efter behov at kunne forebygge den truende væskemangel.

Intet havde hjulpet. Selv om han for første gang i sit voksne liv frivilligt havde været ædru et helt døgn – ikke en dråbe i femogtyve og en halv time for at være helt præcis – havde han aldrig haft det værre.

Jeg slår den skide kvaksalver ihjel, tænkte Bäckström. Hvordan tømmermænd? Ikke en eneste dråbe, og selv om han var i gang med andet afholdsdøgn, følte han sig lige så frisk som en havørn, der var fløjet ind i en højspændingsledning.

Netop da ringede hans mobiltelefon. Det var vagthavende i Solna.

“Du ventes med længsel, Bäckström” sagde vagthavende. “Jeg har faktisk forsøgt at få fat i dig uden held siden klokken syv i morges.”

“Jeg var nødt til at gå til et tidligt møde i Rigskriminalpolitiet,” løj Bäckström, der på det tidspunkt endelig havde haft held til at besvime i sin seng.

“Hvad drejer det sig om?” tilføjede han for at undgå yderligere spørgsmål.

“Vi har et mord til dig. Kollegerne på stedet har brug for lidt råd og vejledning. Der er nogen, der har slået en gammel pensionist ihjel. Gerningsstedet siges at være det rene slagtehus.”

“Ved vi mere?” gryntede Bäckström, der trods den glædelige besked ikke fik det en pind bedre.

“Selv ved jeg ikke meget mere. Mord, helt afgjort mord. Ofret er tilsyneladende en ældre mand, en gammel pensionist, som jeg sagde, og ifølge kollegerne ser han ikke for godt ud. Ukendt gerningsmand. Vi har ikke engang et signalement at sende ud over radioen, så det er alt, hvad jeg ved. Hvor er du nu, for resten?”

“Har netop passeret Karlbergskanalen,” sagde Bäckström. “Jeg plejer at spadsere til arbejde, hvis det ikke regner alt for meget. Det er sundt at bevæge sig lidt,” forklarede han.

“Ja, hvis du siger det,” sagde vagthavende, der havde svært ved at skjule sin forbløffelse. “Hvis du vil, kan jeg sende en bil til at samle dig op.”

“Gør det,” sagde Bäckström. “Og sørg for, de er klar over, at det haster. Jeg venter på dem ved klubhuset for de der satans fodboldhooligans på Solnasiden af kanalen.”

Syv minutter senere var en patruljevogn bremsset op med blinkende, blå lygter, havde foretaget en U-vending og var standset ved indkørslen til AIK's klubhus. Både chaufføren og hans yngre kvindelige kollega var steget ud af bilen og havde nikket venligt. Tydeligvis havde de pli, eftersom det var chaufføren, der holdt døren åben i sin side, så han slap for at sidde på slyngelpladsen skråt bag chaufføren.

“Nå, står du her, Bäckström, og venter på et klassisk, kriminalhistorisk gerningssted,” sagde den mandlige kollega og nikkede mod buskadsset bag Bäckström.

“Holm, for resten,” tilføjede han og pegede forklarende med tommelen på sit eget uniformsbryst. “Og det er Hernandez,” sagde han og nikkede mod sin kvindelige kollega.

“Hvordan klassisk sted?” sagde Bäckström, så snart han havde fået sig anbragt på bagsædet, og mest fordi hans tanker allerede havde koncentreret sig om Holms kvindelige kollega. Langt, mørkt hår sat op i en kunstfærdig knude, et smil der kunne oplyse Råsunda fodboldstadion, og en overetage der pressede hårdt mod den blå uniformsskjorte.

“Hvordan klassisk sted?” gentog han.

“Jo, du ved, hende den prostituerede pige. Det var jo her, man fandt hende. Eller i hvert fald dele af hende. Det der gamle parteringsmord, som alle påstår, at retsmedicineren, ham obducenten, og hans kammerat, den praktiserende læge, skulle have begået. Men hvem fanden ved det, for øvrigt. Chefen for kriminalen herude, den gode Toivonen, har vist helt andre idéer om, hvordan landet ligger.”

“Den sag må du vel have været med i, Bäckström,” indskød Hernandez, samtidig med at hun drejede hovedet og affyrede et lynende smil. “Hvornår var det nu? At man fandt hende, mener jeg. Jeg var godt nok ikke født dengang, men det må vel have været engang i begyndelsen af 70’erne. 35-40 år siden? Eller hvad?”

“Sommeren 1984,” sagde Bäckström kort for hovedet. Og et eneste ord mere fra dig, din lille smatso, så skal jeg gøre dig til parkeringsvagt. I Chile, tænkte han og stirrede olmt på Hernandez.

“Jaså, 1984. Ja, så var jeg faktisk født,” sagde Hernandez, der tydeligvis ikke havde tænkt sig at give op og stadig valgte at fremvise alle sine hvide tænder.

“Det vil jeg tro. Du ser faktisk betydelig ældre ud,” konstaterede Bäckström, der heller ikke sådan gav op. Så kan du jo tygge lidt på den, din lille skidespræller, tænkte han.

“Angående vort aktuelle ærinde, så har vi en del at fortælle,” sagde Holm afledende og med en forsigtig rømmen, mens Hernandez vendte ryggen til Bäckström og for en sikkerheds skyld begyndte at bladre i en notesbog med optegnelser. “Vi kommer nemlig lige derfra.”

“Jeg er lutter øren,” sagde Bäckström.

Holm og Hernandez havde været første patruljevogn på stedet. De havde netop afsluttet en tidlig morgenkaffe inde på den natåbne Statoiltank bag Solna centrum, da de modtog alarmerne over politiradioen. Blå lys og sirener og tre minutter senere havde de været på pletten på Hasselstigen 1.

Kollegaen i radioen havde manet til forsigtighed. Han mente,

at den "mandsperson", der havde ringet alarmer ind, ikke havde opført sig, som normale mennesker gør, når de ringer ind med den slags nyheder. Ikke noget med hysteri, ikke så meget som besvær med at kontrollere stemmebåndene. Mistænkelig rolig og samlet simpelthen, og snarere som visse tosser kunne lyde, når de ringede til politiet for at retfærdiggøre deres seneste bedrifter.

"Det var avisbudet, der ringede. Indvandrerfy. Virker som en flink fyr, så ham tror jeg godt, vi kan glemme, hvis du spørger mig," sammenfattede Holm.

Hvem fanden der så ellers kunne finde på at spørge sådan en som dig, tænkte Bäckström.

"Hvad så med ofret? Hvad ved vi om ham?"

"Det er beboeren af lejligheden. Han hedder Karl Danielsson. Ældre, enlig mand, 68 år gammel. Altså pensionist," tilføjede Holm forklarende.

"Og det er vi helt sikre på?" sagde Bäckström.

"Helt sikre," sagde Holm. "Jeg genkendte ham med det samme. Jeg var med til at anholde ham for drukkenskab ude på Solvalla for nogle år siden. Han gjorde et helvedes vrøvl bagefter og anmeldte både mig og kollegerne for stort set alt mellem himmel og jord. Og det var vist ikke første gang, han blev nuppet, om man så må sige. Sociale problemer, alkohol og hele baduljen. Socialt marginaliseret, som man kalder det nu om stunder."

"En almindelig drukkenbolt, mener du?" sagde Bäckström.

"Ja, jo. Sådan kan man måske også udtrykke det," sagde Holm og lød pludselig, som om han helst ville skifte emne.

Fem minutter senere havde de sat Bäckström af uden for gadedøren til Hasselstigen 1, og Holm havde ønsket ham held og lykke. Han og kollegaen Hernandez skulle tilbage til politigården for at skrive anmeldelsesrapport, og hvis der var noget mere, de kunne være behjælpelig med, var Bäckström naturligvis velkommen til at ringe.

Hvad fanden det så ellers skulle være, tænkte Bäckström og steg ud af bilen uden at sige tak for turen.